

Det Anarkistiska Biblioteket

Tre skäl till varför det är en dålig idé att förbjuda nazism

Direkt Aktion-redaktionen

Direkt Aktion-redaktionen
Tre skäl till varför det är en dålig idé att förbjuda nazism
2018-10-04

Hämtad 2024 från direktaktion.nu

sv.anarchistlibraries.net

2018-10-04

Många antirasistiska grupper har på senare tid lyft frågan om att förbjuda nazism. Ofta framhävs det som en lösning på Nordiska Motståndsrörelsens ökande närvaro i våra offentliga rum. Tyvärr är det inte bara verkningslöst utan riskerar också att bli direkt kontraproduktivt. Här är tre anledningar till att ett förbud är en dålig idé:

1. Ett förbud kommer inte stoppa nazismen.

I Tyskland gjordes en stor ansats för att förbjuda nazismen efter andra världskriget, och därför kan Tyskland idag stoltsera med att vara ett land fritt från nazistiska grupper! Skönt för tyskarna! Eller? Riktigt så lätt är det inte.

Tyskland har idag ett nynazistiskt parti, problem med ett växande antal rasistiska hatbrott och högerextrema demonstrationer med tusentals deltagare varje år. Bland annat nätverket Pegida, som för några år sedan samlade 25.000 högerextrema i Dresden, härstammar därifrån. Att förbjuda hakkors och förintelseförnekande har uppenbarligen inte fungerat.

Det visade sig nämligen vara lätt att förbjuda vissa symboler och organisationsnamn, men desto svårare att ringa in och kunna förbjuda själva nazismen. För den är inte bunden till vissa loggor eller ordval. Det går inte att definiera exakt vilket bildspråk som är nazismens, vad för lagförslag de står bakom eller vilka åsikter de har.

Efter förintelsen sa Europa 'Aldrig mer'. Aldrig mer skulle rasideologi tillåtas, aldrig mer skulle den här sortens uniformerade partier få utrymme. Då började de som tidigare pratat om vit makt istället prata om kultur. De bytte uniformerna mot kostymer. En ideologi kan helt enkelt inte förbjudas.

2. Problemet är inte att nazism är lagligt (för det är det inte)

Genom åberopa förbud mot nazism förutsätts det på något sätt att nazisterna idag håller sig inom lagens gränser. Det gör de inte, men däremot blir de sällan straffade för vad de gör. Polisen har en märkligt slapp inställning just till brott som begås av nazister.

Ett målande exempel är när en man blev misshandlad på stan i Uppsala för några år sedan. Polisen lade ner offrets anmälan i "brist på bevis" trots flera vittnen – och att misshandeln filmats och lagts ut på NMRs egen hemsida. Anmälan återupptogs först efter att flera av gärningsmännen lyckats identifieras i media med hjälp av det omfattande bildmaterialet efter händelsen. Bevisen var så tydliga att till och med journalister lyckades peka ut gärningsmännen – ändå lades anmälan ner.

Tänk om polisen haft samma förhållningssätt till alla anmälda brott, då hade ingen någonsin blivit åtalad. Varför denna plötsliga blindhet när förövarna

är nazister?

Högerextrema motiv vid brott får polisen att se genom fingrarna. Detta blir tydligt när det rapporteras om de många bränder som anlagts mot flyktingboenden de senaste åren. Förra året brann över 90 anläggningar, och i princip inga gärningsmän har identifierats trots att attentaten i många fall planeras öppet på nätet.

Nämn en annan politisk miljö som ostört fått planera hundratals brandattentat under flera års tid – utan större intresse från ordningsmaktens håll. Vad skulle då förändrad lagstiftning göra för skillnad när nazister redan idag bryter mot lagen, utan konsekvenser? Mordbrand är mig veterligen redan olagligt.

Dessutom finns det inget som kräver att nazisterna ska få demonstrationstillstånd. Polisen kan neka med motivationen att det finns risk för oroligheter, vilket de ofta gör gällande andra grupper. Eftersom myndigheten bestämmer marschvägen skulle de också kunna bestämma att den går ute i skogen istället för mitt i stan förbi synagogor.

Varför gör polisen såhär? Det finns flera anledningar till det. För det första har många poliser själva högerextrema sympatier och håller därför sina meningsfränder om ryggen.

För det andra är de ingen neutral instans med uppgift att skydda de svaga, utan de ska upprätthålla det rådande samhället – ett samhälle som råkar vara bland annat rasistiskt, patriarkalt och kapitalistiskt. Då är det ju inte så farligt med en ideologi som främst drabbar kvinnor, människor som rasifieras och vänstergrupper hårdast.

Det är därför en återvändsgränd att sätta sin tilltro till att polisen kommer ta hotet från nazisterna på allvar. Oavsett vilka lagar som tillkommer.

3. Det kommer att ge motsatt effekt.

Hela den här artikeln har hittills utgått från att en lag mot nazism kan komma att instiftas. När röster har höjts om att förbjuda nazism har dock flera partier, däribland Moderaterna och Centerpartiet istället svarat, ”Absolut. Vi måste förbjuda extremism”. Vad menar de med det?

För att förstå vad det här handlar om måste vi gå tillbaka till 2015 när regeringen lanserade ”Nationella samordnaren mot våldsbejakande extremism”. Det var ett kampanjmaterial riktat till lärare och fritidspedagoger som förmåddes kunna komma i kontakt med unga på väg in i ”våldsbejakande extremism”.

Exakt vad begreppet innebar var tämligen diffust men samordnaren menade att det skulle ringa in olika grupper som såg våld som en legitim metod. Därtill räknades inte polis och militär, trots att de är bland de grupper som i

störst utsträckning använder sig av våld. Det hade också varit en bra tillfälle att utreda rasistiskt övervåld, ”oförklarliga” dödsfall, skjutningar mot obehövade och maskulinitetsproblematik som förekommer där.

Kampanjen riktade fokus mot nazism och militant islamism. Men många andra grupper beskrevs också som potentiellt våldsbejakande och extrema. Grupper som, för att citera samordnarens egen hemsida, ”jobbar mot rasism, nazism, sexism och homofobi, för en bättre miljö och djurens rättigheter. Dessutom [...] antikapitalistisk, antiimperialistisk, USA- och Israelfientlig, arbetar för flyktingars rättigheter och för ett socialistiskt samhälle som baserar sig på rättvisa och jämlikhet.”. Initiativ för flyktingars rättigheter och antisexism blev här något som skulle motarbetas på samma sätt som vit-makt- eller jihadist-miljöerna.

Kampanjen fick också kritik från en rad forskare som menade att det inte gick att sätta likhetstecken mellan politiska miljöer med så stora skillnader.

Regeringen pratade då om våldsbejakande extremism, men i förslagen om att ”förbjuda extremism” som lyfts nu behöver alltså inte ens organisationen på något sätt ”bejaka våld” (vad det nu betyder?) för att kvala in som värd att förjudas. Det räcker med att den är extrem. Extremt för ett rättvist och jämlikt samhälle eller extremt för att avskaffa demokratin och kvinnors och minoriteters rättigheter verkar här alltså inte spela någon som helst roll. Det är för i huvud taget inget fokus på vad för åsikter organisationerna representerar, utan endast att de vill ha något annat samhälle än vad som är status quo.

Status quo ska upprätthållas till varje pris – och där någonstans blir NMR och IS lika icke önskvärda som antirasister och socialister som drömmer om ett jämlikt samhälle.

Risken är alltså att ett förbud mot nazism istället blir ett förbud mot ”extremism” i händerna på våra politiska partier. Vi vet sedan tidigare att polisen ser genom fingrarna när nazister begår brott. Då vet vi också vilka som kommer drabbas hårdast av en sån här lag: de extremiststämplade grupper som jobbar med att faktiskt försöka krossa nazismen.

Tillbaka till Tyskland, landet som trots förbud inte fått bukt med sitt nazistproblem. År 2005 ledde samma lagar, som misslyckats med att hålla högerextrema partier på stången, till att tysk polis slog till mot en punkbutik. Orsaken? Butiken sålde antifascistisk merch med bilder på överkryssade hakkors.

Vi måste vara försiktiga med vad vi önskar oss.